

Sygn. akt I C 1285 / 11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Krzysztof Rudnicki**

Protokolant: **Piotr Wojnarowski**

po rozpoznaniu w dniu 25.03.2013 r.

we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **sp. z o.o. we W.**

przeciwko (...) **S.A. w K.**

o zapłatę 233 604 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego **7 217 zł** kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. we W. wystąpił z pozwem o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości i wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. 89 248 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12.04.2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Powód powołał się na przepisy art. 225 kc w zw. z art. 224 § 2 kc. Podał, że jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonych przy ul. (...) w obrębie P. – działki nr (...) o pow. 0, 4284 ha i działki nr (...) o pow. 2, 3522 ha. Przez nieruchomości powoda przebiega linia elektroenergetyczna 110 kV. Posadowiona infrastruktura przemysłowa należy do urządzeń przesyłowych w rozumieniu art. 49 § 1 kc, co oznacza, iż wchodzi w skład przedsiębiorstwa przesyłowego. Właścicielem urządzeń przesyłowych jest pozwany, który dla niezbędnego korzystania w zakresie modernizacji, konserwacji zmuszony jest do wkraczania w sferę prawa użytkowania wieczystego nieruchomości powoda. Z tytułu korzystania z nieruchomości powoda w związku z posadowioną infrastrukturą przesyłową pozwany dobrowolnie nie zaproponował odpowiedniego wynagrodzenia. Pozwany bezumownie korzysta z powyższych nieruchomości w tej części, z której fizycznie zostały posadowione urządzenia przemysłowe (słupy) oraz z powierzchni pasa ograniczonego użytkowania, tj. w tej części nieruchomości, nad którą przebiega linia elektroenergetyczna 110 kV. W powyższym zakresie powód nie może w pełni korzystać ze swoich nieruchomości, ponieważ na skutek działań pozwanego doznał ograniczenia w wykonywaniu swojego prawa użytkowania wieczystego. Strony nie łączą żaden stosunek prawny dający podstawę prawną do korzystania z nieruchomości przez pozwanego. Powód nie wyraził zgody ani na posadowienie urządzeń przesyłowych, ani na późniejsze korzystanie z nieruchomości należących do powoda.

Powód podkreślił, że brak posiadania tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości powoda jednoznacznie wskazuje, że pozwany jest świadomy faktu, że jest samoistnym posiadaczem w złej wierze. Z uwagi na powyższe oraz

wobec braku umownego uregulowania sposobu korzystania z nieruchomości przez pozwanego powodowi z tego tytułu należy się wynagrodzenie.

Powód skierował do pozwanego wezwanie do dobrowolnego uregulowania stanu prawnego poprzez ustanowienie odpłatnej służebności przesyłu oraz do zapłaty za dotychczas bezumowne korzystanie z nieruchomości w terminie 30 dni. Pozwany odebrał wezwania dnia 11.03.2011 r.

W piśmie z dnia 19.04.2011 r. pozwany wskazał, że roszczenie z tytułu posadowienia infrastruktury elektroenergetycznej jest niezasadne, ponieważ linie są liniami poniemieckimi, zostały wybudowane ok. 1935 r., a upływ czasu, jaki minął od wybudowania linii oraz fakt, iż urządzenia są widoczne, doprowadziły do zasiedzenia służebności przesyłu. Powód zakwestionował wskazane twierdzenia pozwanego o zasiedzeniu służebności.

Powód wyliczył wynagrodzenie za okres 3 lat uwzględniając powierzchnię pasa ograniczonego użytkowania, stawkę czynszu dzierżwanego wynikającą z wartości rynkowej gruntu, współczynnik współkorzystania z gruntu przez pozwanego. Powierzchniapasa eksploatacji wynosi dla działki (...)– 1 164m² oraz dla działki (...)– 1 769m².

Istnienie wskazanej powierzchni pasa ograniczonego użytkowania powoduje, że w tej części powód doznaje ograniczenia w korzystaniu z prawa własności do swojej nieruchomości ze względu na znajdujące się tam urządzenia przemysłowe oraz współkorzystanie przez pozwanego.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w K. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Pozwany podniósł w pierwszej kolejności zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu z dniem 01.10.2000 r., która to służebność polega na prawie utrzymywania instalacji rzeczonyj linii na nieruchomościach powoda, prawie do ich eksploatacji, napraw, konserwacji, całodobowego dostępu oraz rozbudowy.

Pozwany podał, że linia została wybudowana jeszcze przed 1945 r., a zatem stanowi infrastrukturę poniemiecką. Od 1964 r. udokumentowany jest fakt użytkowania linii przez pozwanego, a wcześniej jego poprzednika prawnego. W 1973 r. został przeprowadzony kapitalny remont linii. Nieprzerwanie od 02.01.1964 r. najpierw poprzednik prawny pozwanego, a obecnie pozwany, korzystają z trwałego i widocznego urządzenia w postaci dwutorowej elektroenergetycznej linii napowietrznej przebiegającej przez nieruchomość będącą w użytkowaniu wieczystym powoda. Nieruchomość nie stanowiła własności prywatnej, toteż bieg zasiedzenia służebności gruntowej rozpoczął się od dnia 01.10.1990 r. zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28.07.1990 r. o zmianie kodeksu cywilnego. Skutek zasiedzenia nastąpił z dniem 01.10.2000 r.

Pozwany podniósł, iż wyliczenia wartości rzekomo należnej powodowi kwoty mają charakter całkowicie dowolny i subiektywny i nie mogą stanowić podstawy żądania.

Napowietrzne linie elektroenergetyczne nie mogą powodować powstania jakichkolwiek pasów bądź stref w stosunku do nieruchomości powoda.

Pozwany zauważył również, że na nieruchomości powoda nie znajduje się nawet jakikolwiek słup elektroenergetyczny. Nie można twierdzić, że napowietrzna trakcja elektroenergetyczna w jakikolwiek sposób ogranicza wykonywanie uprawnień właścicielskich wobec tego typu gruntów poza oczywiście obszarem fizycznie zajęтым przez podstawy słupów linii elektroenergetycznej, których jednak brak na nieruchomościach powoda.

Pozwany podał, że Zakład (...), który pierwotnie eksploatował instalacje, został przekształcony w spółkę Zakład (...) S.A., następnie (...) S.A. Pozwany zmienił następnie nazwę na (...) S.A., po czym nazwa pozwanego otrzymała brzmienie (...) S.A., zaś z dniem 01.09.2011 r. pozwany przyjął obecną nazwę (...) S.A.

W piśmie z dnia 31.12.2011 r. powód podtrzymał żądanie pozwu. Zaprzeczył, aby doszło do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Błędne jest twierdzenie pozwanego, iż jego poprzednik, a następnie on sam, korzystali z nieruchomości od 02.01.1964 r. Nieruchomość należała do Skarbu Państwa. Do 01.02.1989 r. zgodnie z zasadą hednolitego funduszu własności państwowej Skarb Państwa był jednocześnie właścicielem nieruchomości oraz właścicielem infrastruktury elektroenergetycznej. Przedsiębiorstwa państwowe, jakimi były zakłady energetyczne, posiadały status dzierżyciela, nie zaś posiadacz służebności gruntowej. Skarb Państwa nie mógł być przez zasiedzenie służebności gruntowej o treści służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej jego własność. Korzystanie ze służebności gruntowej mogło się rozpocząć najwcześniej od dnia 02.02.1989 r. W okresie do 01.01.1990 r. nie było prawnej możliwości zasiedzenia nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa. Od 01.10.1990 r. zaczyna bieg termin potrzebny do zasiedzenia służebności gruntowej o charakterze służebności przesyłu na mieniu państwowym (postanowienie SN z dnia 09.10.2003 r., I CK 155/02). Nie ma racji pozwany twierdząc, że termin potrzebny do zasiedzenia upłynął 01.10.2000 r.

Powód wskazał, że pozwany jest posiadaczem w złej wierze. Przy przyjęciu, że posiadanie służebności gruntowej rozpoczęło się 02.02.1989 r., zasiedzenie nastąpi 31.01.2019 r.

W piśmie z dnia 19.01.2012 r. pozwany zakwestionował twierdzenia powoda co do niemożności zasiedzenia służebności.

W piśmie z dnia 28.01.2013 r. powód rozszerzył żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanego 233 604 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12.04.2011 r. do dnia zapłaty.

Powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

W piśmie z dnia 27.02.2013 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa także w części rozszerzonej.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Powód – (...) sp. z o.o. we W. – jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości – niezabudowanej działki gruntu nr (...) przy ul. (...) we W., obręb P., o pow. 0, 4284 ha, stanowiącej własność Skarbu Państwa, objętej księgą wieczystą nr (...), oraz użytkownikiem wieczystym nieruchomości – działki gruntu nr (...) przy ul. (...) we W., obręb P., o pow. 2, 3522 ha, stanowiącej własność Skarbu Państwa, objętej księgą wieczystą nr (...), zabudowanej budynkami stanowiącymi odrębną nieruchomość.

/ dowód: odpisy ksiąg wieczystych – k. 49-74; wypis z rejestru gruntów – k. 75-76 /

Działki nr (...) przylegają do siebie. Nad powierzchnią gruntu obu działek przebiega napowietrzna linia elektroenergetyczna 110 kV. Linia podtrzymywana jest przez słupy – na działce nr (...) przylegającej do działki nr (...) oraz na działce przylegającej do działki nr (...) od strony przeciwnej ulicy (...). Na obu działkach powoda nie ma słupów podtrzymujących linię elektroenergetyczną.

/ dowód: operat szacunkowy rzeczoznawcy Z. M. – k. 24-48; wyrys z mapy

ewidencyjnej – k. 77; mapa zasadnicza – k. 79; opinia biegłego z zakresu szacowania

nieruchomości E. S. – k. 222-245; opinia biegłego z zakresu

elektroenergetyki M. S. sporządzona w sprawie Sądu Rejonowego dla

Wrocławia-KrzykówI Ns 372/11 – k. 323-337 /

Linia przebiegająca nad działkami powoda była użytkowana od 1964 r. przez Zakład (...).

/ dowód: paszport ogólny linii nr (...) – k. 95-139 /

Przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) zostało z dniem 12.07.1993 r. przekształcone w spółkę Zakład (...) S.A.

Z dniem 30.04.2004 r. Zakład (...) S.A. został przejęty przez Zakład (...) S.A. i powstała w wyniku połączenia spółki (...) S.A.

Spółka ta z dniem 20.03.2008 r. zmieniła firmę na (...) S.A., następnie z dniem 31.12.2008 r. na (...) S.A., wreszcie z dniem 01.09.2011 r. na (...) S.A.

/ dowód: postanowienia i zaświadczenia – k. 141-151; odpis z KRS (...) – k. 152-156 /

W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego przyjętym uchwałą Rady Miejskiej nr (...), przewidziana została strefa ochronna dla linii 110 kV.

/ dowód: operat szacunkowy – k. 24-48; rzut – k. 78; uchwała RM – k. 80-81 /

Pismem z dnia 09.03.2011 r., doręczonym dnia 11.03.2011 r., powód zwrócił się do (...) S.A. Oddział we W. o ustanowienie odpłatnej służebności przesyłu za jednorazowym wynagrodzeniem w kwocie 315 907 zł oraz o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w kwocie 89 248 zł, powołując się na operat szacunkowy. Powód wyznaczył termin 30 dni na ustosunkowanie się do pisma.

/ dowód: pismo – k. 19-21 /

Pismem z dnia 15.04.2011 r. (...) S.A. Oddział we W. odpowiedział na pismo powoda i poinformował, że linie elektroenergetyczne, których dotyczy roszczenie, są liniami poniemieckimi, zostały wybudowane ok. 1935 r. Podniósł, że uwzględniając upływ czasu od wybudowania i fakt, że urządzenia są widoczne i przez okres od zakończenia wojny były na majątku i w eksploatacji spółki, należy uznać, że spełnione są przesłanki stwierdzenia zasiedzenia.

/ dowód: pismo – k. 22 /

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wystąpił z żądaniem zasądzenia na jego rzecz od pozwanego świadczenia mające stanowić wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości stanowiących przedmiot przysługującego powodowi prawa użytkowania wieczystego. Powołał się przy tym na dyspozycję art. 224 § 2 i 225 kc.

Zgodnie z art. 321 § 1 kpc w zw. z art. 187 § 1 pkt 2 kpc sąd związany jest wskazaną przez powoda podstawą faktyczną żądania. Powód nie jest natomiast zobowiązany do określania podstawy prawnej żądania, jeśli to jednak uczyni, a zwłaszcza, gdy jest zastępowany przez fachowego pełnomocnika, podstawa prawna stanowi uzupełnienie podstawy faktycznej i wyznacza granice rozpoznania sprawy i oceny zgłoszonego żądania.

Powód – co wynika już choćby z samego nagłówka pozwu – zgłosił żądanie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Zatem przedmiotem oceny sądu było żądanie o takim właśnie przedmiocie i charakterze. Powód podał w pozwie, że żądanie swoje opiera na fakcie „posadowienia” na gruncie stanowiącym przedmiot prawa użytkowania wieczystego (s. 3 pozwu), podniósł, że z tytułu korzystania z nieruchomości powoda w związku z posadowioną infrastrukturą przesyłową pozwany dobrowolnie nie proponował zapłaty odpowiedniego wynagrodzenia (s. 3 pozwu) i wskazał, że pozwany bezumownie korzysta z nieruchomości w tej części, w której „fizycznie” zostały posadowione urządzenia przesyłowe (słupy) oraz z powierzchni pasa ograniczonego użytkowania (s. 3 in fine i 4 in princ. pozwu).

Dokonując ustaleń stanu faktycznego sprawy oraz oceny zasadności żądania powoda sąd wziął pod uwagę materiał dowodowy obejmujący przede wszystkim dokumenty wskazujące na stan prawny nieruchomości gruntowych przy

ul. (...), stan faktyczny korzystania z nich, przebieg linii elektroenergetycznej, operat szacunkowy przedłożony przez powoda, opinię biegłej z zakresu szacowania nieruchomości E. S., a także opinię biegłego z zakresu elektroenergetyki M. S. sporządzoną w sprawie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków o stwierdzenie zasiedzenia służebności I Ns 372/11 w zakresie, w jakim dokument ten wskazuje na przebieg linii elektroenergetycznej i jej posadowienie.

Zgodnie z art. 224 § 2 kc w zw. z art. 225 kc samoistny posiadacz w złej wierze jest zobowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy. Posiadaczem rzeczy jest osoba, która włada rzeczą z zamiarem zachowania jej dla siebie, czy to jako posiadacz samoistny, czyli działający jak właściciel, czy to jako posiadacz zależny, czyli osoba władająca rzeczą w sposób wynikający ze stosunku prawnego z właścicielem rzeczy – art. 336 kc.

Przepisy art. 224 i 225 kc regulują roszczenia właściciela, tzw. roszczenia uzupełniające w stosunku do roszczenia windykacyjnego z art. 222 § 2 kc. Przepisy te znajdują zastosowanie w drodze analogii także do ochrony prawa użytkownika wieczystego.

Ponadto zgodnie z art. 230 kc przepisy powyższe stosuje się odpowiednio do stosunku pomiędzy właścicielem rzeczy a posiadaczem zależnym, o ile z przepisów regulujących ten stosunek nie wynika nic innego. Pozwanego nie można uznać za posiadacza samoistnego, gdyż jego zamiarem nie jest zachowanie nieruchomości dla siebie, jak dla właściciela gruntu, ale co najwyżej realizacja uprawnienia do uzyskania dostępu do nieruchomości w celu niezbędnego utrzymania sieci przebiegającej przez tę nieruchomość. Zatem pozwany mógłby być co najwyżej zobowiązany do wynagrodzenia jako faktyczny posiadacz zależny, którym jednakże również nie jest.

Podstawę do domagania się przez właściciela/użytkownika wieczystego wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości przez osobę trzecią stanowi zakwalifikowanie tej osoby jako posiadacza rzeczy, tj. władającego nią we własnym imieniu i na własny rachunek. Posiadanie w rozumieniu art. 336 kc obejmuje każdorazowo dwa elementy: element faktycznego władztwa (corpus) oraz element zamiaru zachowania rzeczy dla siebie (animus rem sibi habendi).

Powód wskazał, że dochodzi należności za korzystanie przez pozwanego z nieruchomości położonych przy ul. (...) we W. w postaci – jak zostało to podniesione w pozwie – posadowienia na gruncie znajdującym się w użytkowaniu wieczystym powoda instalacji (urządzeń) elektroenergetycznej. Tymczasem pozwany nie korzysta z gruntu powoda poprzez posadowienie na tym gruncie urządzeń elektroenergetycznych, w szczególności linii przesyłowych. Z materiału dowodowego w postaci przede wszystkim mapy zasadniczej (a zatem dokumentu urzędowego), ale także opinii prywatnej sporządzonej na zlecenie powoda przed wszczęciem procesu, opinii biegłej z zakresu szacowania nieruchomości E. S., prywatnej opinii załączonej do pozwu oraz opinii sporządzonej na potrzeby postępowania o stwierdzenie zasiedzenia służebności, wynika, że na terenie działek nr (...) nie znajdują się żadne elementy sieci przesyłowej, przede wszystkim podpory pod przebiegającą linią energetyczną (słupy). Należy zatem stwierdzić, że pozwany nie włada działkami powoda w sposób pozwalający dać się zakwalifikować jako posiadanie rzeczy. Na nieruchomości nie zostały „posadowione” żadne elementy sieci przesyłowej 110 kV mające stanowić część przedsiębiorstwa przesyłowego. Grunty powoda nie zostały przez pozwanego zajęte na potrzeby instalacji elektroenergetycznej. Pozwany nie jest tym samym posiadaczem gruntu, gdyż pozbawiony jest władztwa nad samym gruntem, czyli elementu posiadania określanego jako corpus.

Pozwanego możnaby co najwyżej uznać za posiadacza służebności w rozumieniu art. 352 § 2 kc, do którego stosuje się odpowiednio przepisy o posiadaniu rzeczy. Jednakże przepis art. 352 § 2 kc odróżniając posiadanie służebności od posiadania rzeczy, wyklucza kwalifikowanie posiadania służebności jako posiadania zależnego i tym samym stosowanie do posiadania służebności art. 230 kc, a z jego mocy – art. 224 § 2 kc i art. 225 kc – wyrok SN z dnia 08.06.2005 r., V CK 680/04, oraz wyrok SN z dnia 09.03.2007 r., II CSK 457/06 (przeciwnie stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17.06.2005 r., III CZP 29/05, OSNC 2006/4/64, spotkało się z krytyką, zob. P. Książek, OSP 2006/3/35).

Właściciel (a także użytkownik wieczysty), którego prawo zostało naruszone w inny sposób niż przez pozbawienie faktycznego władztwa nad rzeczą (którego przecież powód nie utracił), nie doznaje uzupełniającej ochrony przez możliwość domagania się wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy od osoby biernie legitymowanej co do roszczenia

negatoryjnego – wyrok SN z dnia 09.03.2007 r., II CSK 457/06. Powód mógłby co najwyżej skorzystać zroszczeń o charakterze obligacyjnym, w szczególności z roszczeń mających podstatwę w odpowiedzialności deliktowej.

Tymczasem roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy bez tytułu prawnego mającego źródło ustawowe lub umowne stanowi element ochrony prawa własności przed naruszeniem w postaci władania rzeczą lub jej częścią przez inną osobę niepowiązaną z właścicielem rzeczy odpowiednią więzią prawną. Działkami nr (...) nie władają pozwany poprzez posadowienie urządzeń stanowiących elementy sieci przesyłowej, gdyż takich urządzeń na działkach po prostu nie ma.

Powód zdaje się mylić faktyczne korzystanie przez pozwanego z jego gruntu z niemożnością czy choćby ograniczeniem wykorzystania go w pełni przez samego powoda. Twierdzi bowiem, że w związku z przebiegiem linii elektroenergetycznej nad działkami nr (...) została ograniczona możliwość ich wykorzystania w pasie, który można określić mianem pasa ochronnego czy też strefy ochronnej. Jednakże tego rodzaju okoliczność, jaką jest niemożność wykorzystania części nieruchomości poprzez utrzymywanie pasa ochronnego lub niemożność zabudowy, może wskazywać na zaistnienie deliktu w postaci przesyłania energii przez cudzą nieruchomość (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13.01.2012 r., I ACa 1331/12). Nie ma to jednak nic wspólnego z korzystaniem z nieruchomości przez przedsiębiorstwo przesyłowe skutkującym ewentualnym obowiązkiem zapłaty wynagrodzenia. Niemożność korzystania z części nieruchomości zajętej na potrzeby linii energetycznej, wodociągowej, gazowej, itp., także z części nieruchomości gruntowej pod takimi liniami, może stanowić podstawę do dochodzenia przez właściciela/użytkownika wieczystego gruntu odszkodowania z tytułu deliktu (art. 415 kc), czyli zupełnie innego świadczenia mającego odmienną podstawę zarówno faktyczną i prawną. Kwestia niemożności korzystania przez powoda z części działek o pow. 1 164 m² na działce nr (...) i 769 m² na działce nr (...) mogłaby być przedmiotem oceny sądu w sprawie o naprawienie szkody (powód musiałby wykazać, z jakiej części nieruchomości korzystać nie może i jaka jest jego strata z tej przyczyny – np. niemożność postawienia hali czy budynku biurowego albo konieczność ładowania akumulatorów samochodów parkowanych pod linią – jak podali przedstawiciele powoda podczas oględzin przez biegłą E. S.– s. 5 opinii – k. 226). To samo mogłoby dotyczyć sytuacji, w której służby techniczne pozwanego musiałby wkraczać na teren powoda w celu konserwacji czy usunięcia uszkodzeń elementów sieci. W takim wypadku również powodowi mogłoby przysługiwać roszczenie o charakterze odszkodowawczym.

Tymczasem powód zgłosił żądanie zapłaty „wynagrodzenia za bezumowne korzystanie” a nie żądanie zapłaty odszkodowania. Sąd uznał za niecelowe przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu elektroenergetyki na okoliczności wskazane przez pozwanego w piśmie z dnia 30.12.2012 r., tj. wskazania przestrzeni koniecznej dla wykonywania czynności eksploatacyjnych oraz rodzaju i częstotliwości tych czynności, albowiem tego rodzaju okoliczności nie wpływają na zasadność żądania wynagrodzenia za bezumowne korzystanie. Sąd wcześniej uznał również za niecelowe prowadzenie dowodu z przesłuchania stron, albowiem brak było okoliczności wymagających wyjaśnienia przy wykorzystaniu tego środka dowodowego.

Nieuzasadnione jest zatem dochodzenie przez powoda zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwanego z nieruchomości powoda, albowiem pozwany na potrzeby świadczenia usług przesyłu energii nie zajmuje żadnej części gruntów powoda pod posadowionymi urządzeniami (podporami, słupami). Pozwany nie korzysta faktycznie z nieruchomości powoda w sposób odpowiadający służebności przesyłu, gdyż brak jest stanowiących część przedsiębiorstwa przesyłowego urządzeń trwale związanych z gruntem w rozumieniu art. 48 i 49 § 1 kc w zw. z art. 305¹ kc. Prawo użytkowania wieczystego powoda nie doznaje ograniczenia faktycznego czy też naruszenia poprzez posadowienie na gruncie urządzeń przesyłowych. Pozwany nie korzysta z żadnych trwałych i widocznych urządzeń na gruncie powoda, gdyż takich urządzeń tam nie ma.

Wobec braku władania przez pozwanego gruntem powoda w postaci posadowienia na nim urządzeń, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawały zarzuty pozwanego dotyczące zasiedzenia służebności.

Sąd uznał zatem żądanie zgłoszone przez powoda za pozbawione usprawiedliwionych podstaw faktycznych i prawnych, wobec czego oddalił je w całości.

Pozwanemu jako wygrywającemu sprawę w całości przysługuje zgodnie z art. 98 kpc zwrot kosztów procesu w wysokości 7 217 zł obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zgodnie z § 6.7 rozporządzenia MS z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Mając powyższe okoliczności na uwadze sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.